

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Min anden Skabelse

Citation: Baggesen, Jens: "Min anden Skabelse", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud, 1889-1903, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55120/facsimile.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Min anden Skabelse.

Til Seline.

Udannet sprang jeg af min Moders Arme,
 Udannet fra min Ungdoms Leders Haand;
 Raa var jeg, følesløs, og uden Varme,
 Blot Krop, foruden Sands og Liv og Aand.
 Taus sad jeg gravet ned iblandt Ruiner
 Af Alderdommens Daarlighed og Død;
 Og Krampe, Gigt, og evig mørke Miner
 Blev frugter af min uafbrudte Flid.
 For mig fremkaldte Daaren aldrig Livet
 I den af Dinvren myrdede Natur;
 Et mig til Lyft blev Solen Frihed givet,
 At speile sig i Bøffenes Ugur.
 Dødt var mit Øre for de kælne Toner,
 Som Philomela fylder Lunden med;
 I Aftenrødens Guld paa Skovens Kroner
 En Blind et stued mindre Herlighed.
 Stum gif jeg, naar de fjerne Bølgers Brusen,
 Insekters Surren, Lærkens høie Slag,
 Mailøvets Raslen og Jephirsers Susen
 Velkommen både den gienfødte Dag;
 Og medens Livets vakte Millioner
 Med tusind glade Stemmer priste Gud,
 Jeg pønsede paa Phtias Myrmidoner,
 Og hvordan Kapitolium faae ud.
 Ved Nat og Dag, paa Landet og i Staden,
 Steen var jeg, lige hærdet, overalt:
 En Stub i Skoven og en Slut paa Gaden
 Med lige Virkning i mit Døie faldt.
 Slet ingens Ven, den rige Plyndrers Slummer,
 Den arme Vornedbondes Slaverie,
 Ulyffeliges Taarer, Usles Kummer,

Med lige Skridt jeg rolig gif forbi.
 Kun levende med Døde, mine Dage
 Hengleed bestandig een den anden lig;
 Jeg ikke stræbte nogen at behage;
 Og ingen agted, ingen elskte mig.
 Kold, ligegyldig, med den Døjes Mine
 Jeg alle Nordens Døttre gif forbi;
 Men ak! jeg saae dit Smil engang, Selvine!
 farvel, min Roe! farvel, Philosophie!
 Jeg saae dig som en Guddom fra det Høie;
 Og ved dit Smils opivselige Bliv
 Mit kolde Jeg, i Glandsen af dit Sie
 forklaret, pludselig fik Mand og Liv.
 Da saae jeg Himlens første Blik i dine;
 Da følte jeg Naturen første Gang,
 Da bad jeg høit til Venus Erycine,
 fik Liv, og elskede, fik Mand, og sang.
 Saa staaer, mens Nattens Mulm paa Dalen hviler,
 Det lufte Blomst som visnet, gaaet ud;
 Det Solen seer -- og aabner sig, og smiler,
 Og brammer stolt med tusind Præg af Gud.
 Nu er mig Lunden hellig; mindste Knoppe,
 Som Vaaren aabner, nu fortrylle mig,
 Og Nattergales Sang i Skovens Toppe,
 Og Bækken, hvori Solen speiler sig.
 Og ofte sidder jeg i tause Skygger
 Ved Egens Rod, allene, mild og glad,
 Og et Beviis mig selv for Ulmagt bygger,
 Andægtig undersøgende et Blad.
 Nu saarer Usles Klagekrig mit Hierte;
 Nu seer jeg Brødres Ulykkelighed;
 Nu føler jeg, som egen, andres Smerte,
 Og naar en Broder græder, græder med.
 Nu hænge fast ved Jorden mine Dage,
 Og intet er uvigtigt meer for mig;